

In tinerețe, pe vremea când eram mai vulnerabil, tatăl meu mi-a dat câteva sfaturi pe care de atunci le-am sucit și răsucit pe toate părțile în mintea mea.

— Ori de câte ori vrei să critici pe cineva, mi-a spus el, ține seama că nu toți oamenii din această lume au avut parte de avantajele de care te-ai bucurat tu.

Atât și nimic mai mult! Dar întotdeauna am fost neobișnuit de comunicativi într-un mod rezervat, iar eu am înțeles că voia să spună mult mai mult de-atât. În consecință, înclin să-mi păstrez toate judecățile pentru mine, un obicei care mi-a stârnit multe deprinderi curioase și care, în aceeași măsură, m-a făcut victima unor plictiseli veterane, care nu sunt puține. Mintea anormală detectează rapid și își arogă această calitate atunci când apare la o persoană normală și așa s-a întâmplat că, la facultate, am fost acuzat pe nedrept că sunt politician, din pricină că eram la curent cu suferințele secrete ale bărbaților necunoscuți și extravaganti. Majoritatea confidențelor nu au fost solicitate – deseori m-am prefăcut că mi-e somn, că am o altă preocupare sau că sunt interesat de o frivolitate ostilă când îmi dădeam seama, printr-un

semn inconfundabil, că se întrevedea înfiorarea unei revelații intime; căci dezvăluirile intime ale tinerilor, sau cel puțin termenii în care aceștia le exprimă, sunt de obicei plagiatoare și marcate de suprimări evidente. Ca să îți reprimi judecățile, trebuie să dai dovadă de rezerve infinite de speranță. Încă mi-e teamă că voi rata ceva dacă dau uitării faptul că – așa cum mi-a sugerat tatăl meu cu snobism, iar eu repet acum, tot cu snobism – la naștere, fiecăruia îi este împărțită câte o fărâmbă din bunele maniere fundamentale, dar în mod inegal.

Și, după ce m-am mândrit cu acest mod de toleranță, ajung să admit că și aceasta are o limită. Conduita noastră se poate întemeia pe o bază solidă ca o stâncă sau poate să plutească pe o mlaștină mișcătoare, dar după un anumit punct, nu-mi mai pasă pe ce se întemeiază. Când m-am întors de pe Coasta de Est în toamna anului trecut, am simțit că vreau ca lumea să fie uniformă și să aibă o ținută morală ireproșabilă; nu-mi mai doream incursiuni exuberante în inimile oamenilor doar pentru a beneficia de scurte momente privilegiate. Doar Gatsby, bărbatul care dă numele acestei cărți, a făcut excepție de la această regulă – Gatsby, care reprezenta tot ce îmi stârnește cel mai aprig dispreț. Dacă a avea personalitate înseamnă să ai o serie neîntreruptă de acțiuni încununată de succes, atunci acest om avea ceva superb – o sensibilitate sporită față de promisiunile vieții, de parcă s-ar fi înrudit cu unul dintre acele aparate complicate care înregistrează cutremure de pământ de la zece mii de mile distanță. Această receptivitate nu avea nimic de-a face cu acel caracter impresionabil care este pompos denumit „temperament creativ” – Gatsby avea o extraordinară vocație pentru speranță, era stăpânit de o febră romantică așa cum nu am întâlnit niciodată la nicio altă persoană și pe care probabil că nu o voi mai regăsi vreodată. Nu, Gatsby s-a dovedit a fi un om adevărat până la urmă; ceea ce-l umbrea pe Gatsby, acea manta de praf necuviincios

stârnit de visurile lui, este ceea ce m-a făcut să-mi pierd temporar interesul față de regretele inutile și bucuriile scurte ale semenilor mei.

Oamenii din familia mea provin din familii de seamă și înstărite în acest oraș din Occidentul Mijlociu, vechi de trei generații. Carraway sunt un fel de clan și păstrăm tradiția conform căreia suntem descendenți din ducii de Buccleuch, dar adevăratul fondator al descendenței mele a fost fratele bunicului meu, care a venit aici în '51, a trimis un înlocuitor în Războiul Civil și a început afacerea cu feronerie en gros pe care astăzi tatăl meu o duce mai departe.

Nu l-am văzut niciodată pe acest străunchi, dar se spune că-i semăn – cu referire specială la portretul destul de dur care atârnă în biroul tatălui meu. Am absolvit New Haven în 1915, la doar un sfert de secol după tatăl meu, iar puțin mai târziu, am participat la acea migrație teutonă întârziată cunoscută sub numele de Marele Război. Mi-a plăcut atât de mult contraatacul, încât m-am întors tulburat. În loc să fie centrul cald al lumii, Occidentul Mijlociu părea acum marginea zdrențuită a universului – așa că am decis să merg în Est și să învăț despre afacerile cu obligațiuni. Toți cei pe care îi cunoșteam lucrau în domeniul obligațiunilor, așa că am presupus că ar putea susține încă un bărbat singur. Toate mătușile și unchii mei discutau despre situația aceasta de parcă ar fi ales o școală privată pentru un copil și, în cele din urmă, au spus:

— Eeei... da-aaa, cu chipurile foarte grave și ezitante.

Tata a acceptat să mă finanțeze un an, iar după diverse amânări, în primăvara lui '22 am venit pe Coasta de Est, definitiv, cum credeam eu pe atunci.

Ar fi fost practic să găsesc o cameră de închiriat în oraș, dar fiind sezonul cald și cum tocmai părăsisem o țară plină cu peluze vaste și copaci prietenoși, atunci când un tânăr de la birou mi-a sugerat să luăm